

Prokletí domu slunečnic

XIII. století

Stoupá dým z černých komínů
krematorií našich padlých snů.
Teď už vím, že je všechno pryč,
stojím sám v poli slunečnic.

Vítr přinesl výkřik černých vran,
ještě naposled vám snad zamávám.
Vystaven božím prokletím
tunelem světla proletím.

Příteli dobrý, jak mi chybíš, tak
tak jak bůh při mých modlitbách.
Ach, moje lásko, jak mi chybíš, tak
jak víra má při mých modlitbách.

Prázdný dům, už ho poznávám,
s podzimem jsou tu hejna vran.
V popelu času nezůstane nic,
jen prokletí domu slunečnic.

Stoupá dým z černých komínů
krematorií našich padlých snů.
Co jsem znal je už všechno pryč,
prázdný dům v poli slunečnic.

Stoupá dým z černých komínů
krematorií našich padlých snů.
Vystaven božím prokletím
tunelem světla proletím.